

Sarkozy parteix com a teòric perdedor de les presidencials, però farà servir "tots els mètodes, fins i tot els més repugnants" per a guanyar, segons

Catalunya Nord fa comptes amb la dreta

A la primera ronda de les eleccions presidencials franceses a la Catalunya del Nord, l'extrema dreta del Front Nacional (FN) va obtenir el 24,23%, sis punts més que la mitjana estatal. El conservador Sarkozy se'n podria beneficiar a la segona ronda, aquest 6 de maig, però la militància de l'FN prefereix que guanyi l'esquerra perquè la UMP entri en crisi. En parlem amb els nord-catalans Joan-Daniel Bezsonoff, Joan-Lluís Lluís i Aleix Renyé.

l'escriptor Joan-Daniel Bezsonoff.

La segona volta de les eleccions presidencials franceses, aquest diumenge 6 de maig, es presenta teòricament favorable al líder del Partit Socialista (PS) François Hollande, segons les enquestes. Això revela el curiós funcionament de l'electorat francès, i molt concretament el de l'ultradreta Front Nacional, perquè implica que no es produirà un transvasament dels votants de l'FN a la UMP de Nicolas Sarkozy.

Després d'una primera volta en què Hollande va ser el més votat, amb el

28,13% de les paperetes, i Sarkozy, el segon, amb el 27,04%, no hauria de semblar tan clar com prediuen les enquestes que el proper president de la República francesa serà Hollande. El tercer partit més votat ha estat l'FN, que ha acumulat un 18,30% i, si això se sumés al percentatge de Sarkozy, faria un 45,3%. Només que un terç dels centristes donés suport al president actual, la victòria seria tan ajustada com imprevisible. En canvi, les enquestes donen un avantatge a Hollande de 8 o 9 punts.

Entre les causes d'aquestes previsions hi ha, sobretot, el futur vot dels qui van optar per Marine Le Pen (FN) fa dos diumenges. A la Catalunya del Nord, on els vots per la candidata del Front Nacional (el 24,23%) trepitgen els talons dels resultats de Sarkozy (25,31%) i Hollande (25,96%), expliquen les claus de la propera segona volta.

A l'anàlisi dels resultats que el Front Nacional obté a la Catalunya del Nord i tot l'anomenat arc mediterrani francès, fins a Marsella, el periodista Aleix Renyé destaca el paper dels *ped-noirs* –o, com se'n diu tradicionalment de Salses al Voló, *potes negres*–, és a dir, els antics colons algerians que, després de la independència d'Algèria, es reinstal·laren en territoris de l'estat francès.

Segons Renyé, “em sembla innegable que la base electoral de l'FN a tot l'arc mediterrani francès és –i ha estat històricament– de *ped-noirs*”.

En canvi, l'escriptor Joan-Daniel Bezsonoff no opina això mateix: “Quan Renyé diu que a la Catalunya del Nord hi ha molts *ped-noirs* i per això guanya l'FN, oblida que l'FN també treu molts bons resultats al nord de l'estat francès, a tocar d'Alemanya, i allà no han vist un *ped-noir* a la seva vida.”

Bezsonoff opina que, a escala regional, els resultats de l'FN s'expliquen per l'elevada immigració i, a escala estatal, perquè, “també a Europa, l'extrema dreta puja a tot arreu. Mireu què ha passat a Noruega, a Àustria o a Holanda”.

En certa manera, Bezsonoff creu que s'ha barrat el pas de l'FN a les institucions i això pot tenir un efecte contraproductiu: “Marine Le Pen ha fet sis milions de vots a l'estat i no té

ni un representant a cap assemblea.” Opina que “hi ha dues opcions: prohibir el Front Nacional, dir que és un partit neonazi i prohibir-lo, o fer com han fet els italians: acceptar-ne les idees més acceptables, acceptar que es poden discutir coses. Per a l'esquerra francesa, la immigració no existeix, tothom és igual i, en vista d'aquesta negociació, els missatges simplistes de l'FN van fent forat.” Hi té a veure també que “el pacte republicà implicava que hi hagués un servei públic –una casa de correus a cada poble, una estació de ferrocarril, etc.–, però la gent paga més i més impostos cada dia i tot el servei públic a la francesa s'ha ensorrat”. Bezsonoff conclou, fent broma, que “a Barcelona hi havia la *gauche divine*, però a França hi ha la *gauche caviar*”.

Un altre escriptor, Joan-Lluís Lluís, fa la seva anàlisi de l'electorat de l'FN a la Catalunya del Nord: “Tots dos tenen raó per qüestions diferents. És veritat que els *potes negres* van ser el nucli primer i fundacional de l'FN a la Catalunya del Nord, però ara el vot del Front Nacional va molt més enllà d'això i el vot *pota negra* ha esdevingut residual en els percentatges totals. Jo estic en un poble d'uns 500 habitants i, si hi han aconseguit un 20%, són molts més que els *potes negres*. Trobo inquietant com s'ha anat introduint a totes les capes de la societat el missatge del Front Nacional, fins i tot en pobles on no hi ha cap mena de delinqüència ni immigració conflictiva. Així i tot, treuen resultats entre bons i molt bons.”

Aleix Renyé reconeix que, “evidentment, tot el percentatge que aconsegueix l'FN ara a la Catalunya del Nord ja no s'explica només pels *potes negres*. I també és cert que tot el sud de l'estat francès –la Catalunya del Nord, el Llenguadoc, l'àrea de Marsella– són llocs on els jubilats del nord de França es compren la caseta i hi vénen a viure. Són gent gran, que tenen por, i també és un sector de l'electorat molt sensible als missatges de l'FN. Això segur.”

Renyé, a més, argumenta per què el vot de l'FN té orígens diferents a la Catalunya del Nord i al nord de l'estat francès on, com assenyala Bezsonoff, el partit d'ultradreta ha obtingut resultats encara més bons: “Té raó en Bezsonoff que el nord de França és

diferent. Les raons per les quals hi voten FN són diferents. Al nord de l'estat francès hi ha un electorat obrer, d'un nivell cultural relativament baix, que eren votants del Partit Comunista i que han estat seduïts per Le Pen. Per què? La raó és que la campanya electoral, els mítings de Marine Le Pen, si te'ls escoltes sense informació de qui els fa, semblen d'esquerres: els arguments contra l'Europa centralista que ens mana en tot, contra els capitalistes que ens ho prenen tot. Han fet un discurs semblant al populista d'esquerres i els ha funcionat. Un analista parisenc ho deia: l'FN ha guanyat al nord un vot obrer –que no és el vot que té al sud de l'estat.”

Aquest fenomen que indica Renyé és una de les causes per les quals Hollande apareix finalment com a virtual vencedor de la segona volta de les presidencials del 6 de maig: “Ara precisament Hollande té en compte que l'FN ha rebut vots de votants històrics de l'esquerra i s'ha manifestat en el sentit que ha de convèncer aquest electorat de tornar a l'esquerra. Està convençut que hi ha votants de l'FN, dels sectors més populars, que a la segona ronda el votaran a ell i no a Sarkozy.

Renyé aventura com pot anar el transvasament de vots dels partits que ja no tenen un candidat a la cursa presidencial: “Sembla prou clar que l'esquerra, tant el Front de Gauche com l'altre front d'esquerra, votaran Hollande. Ja ho han dit. Els centristes estan dividits en tres: una part s'abstindrà, una part votarà Sarkozy i una part votarà Hollande. I l'FN encara s'ha de pronunciar, però sembla que no donaran cap consigna de vot perquè, en el fons, els interessa que Sarkozy perdi i, d'aquesta manera, provar d'arribar a liderar la dreta francesa.”

Aquest és el segon factor que pot fer perdre Sarkozy: la tàctica de l'FN de provocar una crisi en la UMP de l'actual president francès. Ho corrobora Joan-Lluís Lluís: “Si Sarkozy perd, es preveu que hi pugui haver una explosió de la UMP i al juny ja hi ha eleccions legislatives, en què l'FN voldria ser la segona força. L'objectiu de Marine Le Pen no era ser a la segona volta ni ser elegida presidenta, sinó les eleccions legislatives: entrar al Parlament en una posició majoritària, cosa

El candidat socialista François Hollande creu que pot recuperar vots d'ex-esquerrans que ara han votat el Front Nacional, sobretot al nord de França.

que és molt complicada. Vol entrar-hi amb força i per arribar-hi cal que ara, a les presidencials, l'esquerra guanyi. En canvi, si guanya Sarkozy, la UMP es reforça i ja és molt més difícil per a ells d'entrar-hi amb força.”

Les diferències entre els votants nord-catalans de Le Pen i els del nord de l'estat també quedaran clares en aquesta segona volta, segons Renyé: “Aquí es veurà la diferència entre els votants de l'FN del nord i del sud. Al jubilat francès resident aquí, el jubilat que té por i és tradicionalment de dretes, li costarà de votar Hollande: o s'abstindrà o votarà Sarkozy. Però l'electorat popular del nord de França que havia votat l'esquerra –hi ha gent que havia votat formacions trotskistes– i ara han votat FN, podria votar Hollande perfectament. Les projeccions que es fan ara parlen de 9 o 10 punts a favor d'Hollande, però falten quinze dies perquè s'acabi la campanya. I Sarkozy anirà a totes.”

Bezsonoff està d'acord que Sarkozy intensificarà la campanya i no està tan convençut que guanyi Hollande: “Sarkozy no és ruc; ben al contrari. I té un conseller, Patrick Buisson, que va ser director del diari ultradretà *Minute*, i és un excel·lent analista de la política francesa. Buisson va saber preveure la derrota del sí al referèndum europeu. I ell és qui va robar tots els vots a l'FN el 2007. Per molt que Sarkozy sigui odiat –ningú no el pot veure perquè

el consideren el president dels rics–, compta amb Buisson. El seu conseller ha analitzat el panorama i ha vist que tots els vots d'Hollande arriben al 40% –cal recordar que França és un país conservador, no és un país d'esqueres. Per tant, Buisson ha decidit que, amb els mitjans més repugnants –però potser els més eficaços–, pot recuperar votants de Le Pen.”

Bezsonoff recorda que, contra la victòria d'Hollande, hi juga un currículum amb poca experiència i el menyspreu dels seus companys socialistes, munició de primera per a les armes de Buisson i Sarkozy: “Hollande –retrata Bezsonoff amb pinzellades d'escriptor– és un home molt simpàtic, té sentit de l'humor. Qualsevol el convidaria a dinar. Però té poca experiència en la gestió. Hollande no ha tingut cap responsabilitat de govern. A tot estimar, va ser president de l'equivalent a una comarca catalana, però res més. A sobre, la seva dona, Ségolène, va dir-ne: ‘François és molt bona persona, però digui'm una cosa que hagi fet els últims trenta anys.’ I el seu rival del Front d'Esquerres, Jean-Louis Mélenchon, va dir que Hollande hauria estat ‘un fantàstic capità de creuer’.”

A l'altre extrem de la dreta, Marine Le Pen deu pregar que Buisson no se'n surti i s'ensorri. Si això passa, la líder de la ultradreta ja es veu triomfadora en un futur context de crisi econòmica, on qualsevol partit governant pot

